

Harrin oppivuodet

Olipa kerran pieni poika, Harri nimeltään. Kaikkien ikäistensä tavoin hän kävi peruskoulua. Hän oli edennyt jo yläasteelle saakka ja valinnut ylimmän tasokursin, Y:n.

Mutta ei koulu oikein ruvennut onnistumaan. Ei Harri mitenkään kyvytön ollut, mutta hän oli auttamattoman villi. Voimistelutunnillakaan ei malttanut millään pysyä samassa jonoissa toisten kanssa, vaan aina oli kallellaan oikealle.

Yritti hän tätä ryhtivikaa väliin korjatakin, mutta huonolla menestyksellä.

Kun Harri oli aikansa yrittänyt ponnistella Y-kurssilla, opettajien oli pakko komentaa hänet hieman helpompaan porukkaan, yläkurssille y.

Siirrosta oli hieman apua, mutta vain hetken. Pian Harri oli taas koko luokan murheenkryyni. Kun muut katsoivat suoraan opettajaa silmiin, Harri pälyili sinne tänne, pyöri ja häiritsi koko luokan rauhaa.

Niin oli edessä jälleen alennus, alimmalle eli a-tasokurssille.

Kuten arvata saattaa, Harri ei menestynyt sielläkään. Minkäpä hän perintötekijöilleen voi, ei niitä voinut muuttaa sen paremmin Y- kuin y- tai a-kurssikaan.

Murheellisinta oli se, että a-kurssilta Harrilla ei ollut enää mahdollisuuksia päästä lukioon. Hänen entiset kaverinsa, nyt jo lukioon menossa olevat jolpit, ilkuivat Harri-raukkaa, eivätkä huolineet seuraansa.

Koulussa oli aineita, joista Harri ei yksinkertaisesti pitänyt. Pahin oli yhteiskuntaoppi. Vaikka Harrille kuinka pöntättiin sitä päähän, hän ei oppinut muistamaan edes Suomen presidentin nimeä. Milloin siitä tuli Kokkonen, milloin Kakkonen, milloin Kikkonen tai Kukkonen. Joskus lipsahti Toolperiksi tai Paasikiveksikin, kerran Harri muisteli jopa Virkkusta.

— Miksi minun pitäisi presidentin nimi opetella,

sehän vaihtuu tuon tuostakin, Harri tuskitteli. Oli raukka sekoittanut presidentin ja pääministerin keskenään.

Mutta pahaksi onneksi — tai onneksi — opettaja sattui kuulemaan Harrin tupinan.

— Kuulepas nyt Harri! Tuollaista ei sanota meidän presidentistämme. Nyt menet justiinsa pesemään suusi saippualla ja sen jälkeen kirjoitat presidentin nimen 259 kertaa paperille ja luet sen ääneen koko luokan edessä. Ellet sittenkään opi läksyjäsi, minä jätän sinut luokalle, opettaja uhkaili.

Mikäs siinä auttoi. Harrin sisu nousi ja hän poistui siltä istumalta vessaan pesemään suutaan. Sen jälkeen hän meni kotiinsa, ja itkua tuhertaen mutta hammas purren teki laiskanlaksynsä ensimmäisestä viimeiseen kirjaimeen saakka. Aamulla ennen kouluun menoaan hän harjoitteli sen esittämistä pari kertaa peilin edessä ja lähti kouluun.

— No, Harri, oletkos teh-

nyt laiskanlaksysi, kysyi opettaja heti tunnin alussa.

Sanaakaan sanomatta Harri nousi, otti paksun paperipinkan käteensä, marsi luokan eteen ja kajautti selvällä äänellä kertaakaan kangertelematta:

— Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen, Kekkonen.

Kaikkien 259 kertaa, kuten oli määrätty.

— No niin, tulihan se sieltä. Kyllähän se oppi menee Harrinkin päähän, kun oikein yritetään. Sinusta tulee vielä oikein hyvä ammattikoululainen, vaikkei enää lukioon pääsekään, opettaja sanoi ja taputti Harria päälle.

Harri hymyili onnellisena.